

Τα πουλιά κελαηδούν στις όχθες της Σόλωνος (Στη βραδιά του Τάσου Μαδαμόπουλου)

Της ΕΛΕΝΗΣ ΚΛΑΔΑΚΗ - ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Το Σάββατο, στις 21 Νοεμβρίου, είχαμε την ευκαιρία να παραβρεθούμε σε μια απολαυστική βραδιά στο βιβλιοκαφέ ΕΝΑΣΤΡΟΝ στην οδό Σόλωνος στο κέντρο της Αθήνας, η οποία είχε απ' όλα:

— Παρουσίαση του τελευταίου βιβλίου του Τάσου Μαδαμόπουλου.

— Εγκαίνια της έκθεσης με έργα του ίδιου, έργα που είχαν άμεση σχέση και σύνδεση με την πλοκή και εξέλιξη του μύθου του βιβλίου.

— Μουσικό δρώμενο με παραδοσιακά τραγούδια και όργανα.

— Μini σύναξη των παραιοκούντων Συμιακών στο Νομό Αττικής, και όλα τα παραπάνω με τη συνοδεία **ιππισιμάτων από δεκάδες διαφορετικά πουλιά**, που το τραγούδι τους ο ευαίσθητος καλλιτέχνης είχε εγκλωβίσει στα CD του...

Στην εκδήλωση παρόντες, εκτός από τους Αθηναίους φίλους και συναδέλφους του Τάσου, ήταν και πολλοί Συμιακοί, που με χαρά δέχθηκαν την ευγενική του πρόσκληση.

Ο Τάσος Μαδαμόπουλος γεννήθηκε στο Κερατσίνι, είναι παντρεμένος με τη "δικιά" μας Ευαγγελία Μοράρη (κόρη του αξέχαστου Εγκλή - Μανώλη), ζει στο Ν. Ηράκλειο Αττικής, εργάζεται ως φιλόλογος στον εκπαιδευτικό οργανισμό ΖΗΡΙΑΔΗ, περνά τα καλοκαίρια του στη Σύμη και σίγουρα αισθάνεται Συμιακός!

Εκτός όμως από Φιλόλογος, είναι και συγγραφέας, εικαστικός, ποιητής, φανατικός συλλέκτης αντικειμένων που έχουν σχέση με την ελληνική παράδοση, καθώς και οργανωτής, επιμελητής και σκηνοθέτης πολιτιστικών εκδηλώσεων τόσο στο χώρο της εργασίας του όσο και στους τόπους της κατοικίας του και των διακοπών του.

Αξέχαστες σε όλους μας θα μένουν οι ποιητικές βραδιές, που οργανώνει τα τελευταία χρόνια στη Σύμη στα πλαίσια του καλοκαιρινού ΦΕΣΤΙΒΑΛ της, καθώς και η δημιουργία πρωτοποριακής εικαστικής «εγκατάστασης» στον ταρσανά, στο Χαράνι, το 2006.

Το βιβλίο του Τ.Μ. έχει τίτλο: «**Στις μαύρες πάνω πέτρες της φυγής**» (εκδόσεις ΕΝΑΣΤΡΟΝ, 2009) και, όπως λέει ο ίδιος ο συγγραφέας, είναι ένα Αφήγημα σαν...

- Παραμύθι, αλλά και
- Χρονικό ή μαρτυρία και
- Ντοκουμέντο και
- Ρεπορτάζ και
- Παραμυθία.

Ο τίτλος του παραπέμπει στους εικαστικούς και λογοτέχνες «οι οποίοι αποθέτουν το έργο τους στις μαύρες πάνω πέτρες της φυγής όλων εκείνων, που αφού πλούτισαν ή λεηλά-

τησαν τη ζωή των καλλιτεχνών, πέταξαν μακριά, παίρνοντας για πάντα μαζί τους και τη μορφή τους και τη φωνή τους».

Είναι ένα βιβλίο με ποιητική και φιλοσοφική - υπαρξιακή διάθεση, που μπορεί να διαβαστεί σε πολλά επίπεδα και σε συνεπαίρνει από τις πρώτες κιόλας σελίδες, έτσι που δεν μπορείς να το αφήσεις απ' τα χέρια σου.

Αρχίζει με την ΑΠΟΔΡΑΣΗ των πουλιών απ' τα κλουβιά τους γιατί «βαρέθηκαν τα μεγάλα σπίτια των μέτριων ανθρώπων», συνεχίζει με το δυσάρεστο ΞΑΦΝΙΑΣΜΑ των αφεντικών μπροστά στα έρημα και σιωπηλά κλουβιά, την ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ με κάθε μέσο λογικό ή παράλογο της ανάκτησης των αγαπημένων τους πτηνών και ύστερα από αρκετές σελίδες απολαυστικής ανάγνωσης φτάνουμε στη ΣΩΤΗΡΙΑ μέσω του εικαστικού καλλιτέχνη, ο οποίος αναλαμβάνει να ζωγραφίσει τα πουλιά για λογαριασμό των Κυριών τους.

... Και για να τα ζωγραφίσει, συγκεντρώνει τις φωνές τους και τις μετατρέπει σε χρωματιστά σχήματα πάνω στο χαρτί του.

Ήχοι και χρώματα...

Βλέπω με την ακοή... όπως η τυφλή κοντέσα στην αριστουργηματική ταινία του Fellini «Και το πλοίο φεύγει...».

Αυτό ακριβώς κάνει και ο ήρωας του βιβλίου: αγωνίζεται να ζωγραφίσει και να δημιουργήσει πλάσματα, που έχουν καθεί και να ακουστεί η φωνή τους μέσα απ' την εικόνα τους.

Όπως και οι πίνακες με τα πουλιά του Τ.Μ. που πλημμύρισαν τις μικρές κάμαρες στο διαμέρισμα του 3ου ορόφου της μεσοπολεμικής α-

θηναϊκής πολυκατοικίας, στο ισόγειο της οποίας στεγάζεται και το ατμοσφαιρικό ΕΝΑΣΤΡΟΝ.

Εκείνη τη βραδιά του Νοεμβρίου, στο κέντρο της πόλης, με τη βουή ενός τυπικού (και άχρωμου πια) δρόμου της Αθήνας κλειδωμένη έξω απ' τη τζαμαρία του βιβλιοκαφέ, αισθανθήκαμε **την ποιητική ζωγραφική του Τ.Μ.** χωρίς να έχουμε, ακόμα, διαβάσει το βιβλίο του και να περιδιαβάσουμε τους πινάκες του, οι οποίοι και το εικονογραφούν υπέροχα.

Ο χώρος, όπου έγινε η κυρίως εκδήλωση, είχε διακοσμηθεί (και μεταμορφωθεί) με κάθε λογής αντικείμενα (από κλουβιά πουλιών μέχρι ξύλινες σαίτες αργαλειού), έτσι ώστε με τον διακριτικό φωτισμό και τους αρχαίους ήχους από το Νεί, να λειτουργήσει σαν άλλη μηχανή του χρόνου που μας ταξίδεψε σε μια Ελλάδα που ονειρευόμαστε και που (δυστυχώς) επιβιώνει και αναπνέει μόνον στις οάσεις των ερασιών της τέχνης...

Να σημειώσουμε εδώ ότι ένα από τα ευρήματα του ευφάνταστου Τάσου ήταν ότι χρησιμοποίησε τις παραπάνω σαίτες από αρχοντόξυλο σαν κρόταλα για την έναρξη και λήξη κάθε ενότητας στην εκδήλωση.

* * *

Το βιβλίο και το έργο του Τ.Μ. παρουσίασαν ο φιλόλογος Νικήτας Παρίσης και η εικαστικός Κλεοπάτρα Δρίγκα, ενώ αποσπάσματα διάβασαν η ηθοποιός Μαίρη Ιγγλέση και ο λογοτέχνης Μάριος Μιχαηλίδης.

Πριν και κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης ακουγόταν ο μελωδικός ήχος απ' το θαυματοουργό Νεί του Θεοδωρή Κοτοσιά (φίλου της Σύμης και τακτικού επισκέπτη της, μόνου ή με το συγκρότημα «Μακρινά Ξαδέλφια»), ο οποίος στο μουσικό δρώμενο που ακολούθησε τραγούδησε το παραδοσιακό «Ο ανθός της λίμνης» σε μουσική Χρήστου Τσιαμούλη και το «Έλα πουλί μου» σε στίχους και μουσική του ίδιου του Θεοδωρή.

Μια εξαιρετική εκτέλεση του γνωστού παραδοσιακού, απ' τα Δωδεκάνησα, του «Μέρα μέρωσε», ακούσαμε απ' τη «δικιά» μας Φωφώ (Φωτεινή Ηλ. Ζουρούδη - Αγγελοσπούλου), η οποία, πάντα παρούσα, ομορφάνει με το τραγούδι της τις εκδηλώσεις της Παροικίας μας.

Η καλή ηθοποιός (και όχι μόνον) Μαίρη Ιγγλέση μας τραγούδησε «α καπέλα» το «Νά - μουν πουλί να πέταγα», που αυτόν τον καιρό τραγουδιέται στη θεατρική παράσταση «Ζητείται Ελπίς», βασισμένη στο ομώνυμο βιβλίο του Αντώνη Σαμαράκη. Μάλιστα, προς το τέλος της βραδιάς και εκτός προγράμματος η κ. Ιγγλέση τραγούδησε το «Κάλεσμα της Αηδόνας» από τους «Όρνιθες» του Αριστοφάνη στην αζεπέραστη μουσική του Μάνου Χατζηδάκι.

* * *

Στον Τάσο Μαδαμόπουλο, ευκόμαστε «Καλοτάξιδο» το βιβλίο του, «Καλή Επιτυχία» στα εικαστικά του και κάθε ευτυχία για το 2010.

Με την ευκαιρία αυτή, τον παρακαλούμε **να μη βαρεθεί να οργανώνει τις ξεχωριστές εκδηλώσεις του στη μικρή μας Πατρίδα**, συμβάλλοντας έτσι με μερικούς ακόμα Συμπατριώτες μας (δυστυχώς ολίγους) στη συνέχεια της μακράς πολιτιστικής παράδοσης της Σύμης.